

indvillige i, men jeg troer ogsaa, at man maa sætte Diet paa den Tilstand, vi ere bragte ind i ved denne Krig, og at det vilde være dobbelt beklageligt, om man, forglemmende denne Tilstand, nu vilde lade sig lede eller forlede af, hvad jeg vil kalde Stormagtstanter. Jeg troer, at vi ligesaavel med Hensyn til vort Forsvarsvæsen, som til vor hele øvrige Tilstand maae erkjende, hvorledes Statens Stilling er, og langtfra at jeg i den nærværende sørgelige politiske Tilstand, hvori hele Europa befinder sig, hvor Retten trædes under Fødder af den raa Magt, kan see en Opfordring til i Forventning om bedre Tider at ruste sig forat holde sig i en kampfærdig Tilstand, seer jeg tværtimod i en saadan ulykkelig Tilstand den største Opfordring til ikke at anstrænge sig i krigerisk Henseende mere, end hvad der isølge vor Stilling er en streng Pligt.

Naar jeg saaledes har udtalt mig for, at jeg befrygter, eller at jeg formoder, at der, selv om vi bringe Reductionerne saa vidt som muligt, dog maa skrives til en ny Bæftatning for at dække Meerudgiften, saa staaer tilbage det Spørgsmaal: paa hvilken Maade skal den sørgede Indtægt, som — alle Reductioner uagtet — maatte være absolut nødvendig, skaffes tilveie? Det kan neppe være noget enkelt Medlems Sag at gjøre Forslag til nye Bæftatningsmaader; man maa have den Tillid til den Mand, der beklæder Finantsministeriet, at han, førend han bestemmer sig og forelægger et bestemt Forslag, til Indtægternes Forøgelse, har overveiet i sit Sind, om det er muligt paa en mere veisfærdig, en mere ligelig Maade at ramme, hvad al Bæftatning har til Hensigt at ramme, den rene Indtægt.

Jeg skal derfor ikke optræde her med noget Forslag i saa Henseende, men jeg troer dog, at jeg skulder mig selv og de Forarbejder, der ere fæete i min Tid, at erklære, at dersom jeg var vedbleven paa den Post, som jeg dengang havde den Ære at beklæde, saa vilde jeg ikke have thyet til en Indkomstskat, i det Mindste ikke som en varig Skat, men jeg vilde, naar

det var absolut nødvendig at forsøge Indtægten, have søgt at gjøre det paa andre Maader og ved at vælge andre Skatteobjecter. Hvad jeg har imod Indtægtsskatten, skal jeg kortelig anføre. Jeg er ikke en saa principiel Modstander af Indkomstskatten, som det ærede Medlem (Andræ), der igaar talte saa klart og bestemt, men som jeg ogsaa troer — man tilgive mig Udtrykket — noget altfor eensidigt derimod. Indtægtsskatten er et Navn, hvorunder der gaaer forskjellige Bæftatnings-Maader, og naar man paaberaaber sig den engelske Indkomstskat som et Beviis paa, at en Nation, der saa nøie kjenner alle Bæftatningsforholdene, og blandt hvis Statsmænd de finantzielle Kundskaber ere saa almindeligt udbredte, i en lang Række af Aar har holdt ved Indkomstskatten, saa vil jeg tillade mig derimod at sige, at det, som vi forstaae ved Indkomstskat, og det, som Englænderne forstaae ved Indkomstskat, er, saaledes som det ogsaa viser sig ved den Maade, hvorpaa man hidtil har udført den i det ene og det andet Land, himmelvidt forskjelligt; og jeg skal endnu tilføie, at vi synes at sjerne os mere og mere fra den Tanke, som Englænderne have ved deres Indkomst- og Besiddelseskat. Jeg vil bede at erindre, at man taler om income-tax, men at det egentlig hedder income and property-tax. Vor Krigsskat i 1848 lignede meget mere den engelske Indkomstskat end nogen af de senere Bæftatninger. I England henvender man sig til Indtægtsskilderne og gaaer ud paa at anslaae deres gjennemsnitlige Udbytte; men hos os opstiller man et Begreb om reen Indtægt, som theoretisk maaskee meget bestemt kan begrændses, men som praktisk forsløgtiger sig og vanskelig kan gribes. Jeg vil ikke nægte, at, saaledes som dette Forslag foreligger, forekommer det mig, at man paa ingen Maade har gjort sig det klart, hvorledes det egentlig vil stille sig mellem de Enkelte, der blive ansatte til Skat. Jeg hørte rigtig nok under Mødet igaar en æret Taler, jeg troer det var den ærede 1ste Landstingsmand for 10de Kreds (Jessen), talte Vi-